

vse se veselí in slaví svojega stvarnika. Otroci veseli skakljajo po polji in travnikih ter si nabirajo raznih cvetlic. Tam pod unim drevesom na zelenem gričku sedijo dečki in deklice, pa si vežejo šopke in pletó venčike iz nježnih cvetlic, ki so si je natergali po cvetočej livadi. Kako lepo se podá venec iz modrih plavíc k rumenim kitam nedolžne deklice! Prav je otroci, le nabirajte lepe cvetličice, ki so najlepši kinč in krasota nedolžne in vesele mladine. Te najdražje cvetlice so: nedolžnost, ponižnost in žlahnost sercá.

Po letu pa tudi večkrat nebó otemní, privlečejo se v soparni zrak temne megle in se združijo v sivo-čern oblak, ki preti s hudo nesrečo. Bliski švigajo, grom bobní, oblak verši in vré. Že padajo debele težke kaplje; vse beží pred ploho pod streho, pa je bilo tudi že na čas, kajti že poka toča po strehah. Molitev, jok in stok je slišati v vsakej hiši, na vsakem pragu. Ni dolgo, in ves kraj je zagernjen z belim mrtvaškim pertom. — Ves up je splaval ubogemu kmetovalcu po vodi; a on vendar povzdigne svoje misli proti Bogu in pravi: Bog je dal, Bog je vzel, imé Njegovo bodi hvaljeno na véke. — Čednosti pa, ki rastejo in cvetijo v dobrem človeškem serci, ne vstrašijo se nobenega viharja, marveč klijejo véčno in nas spremijo celó unkraj — našega groba. Poprimite se torej lepih čednosti in nabirajte si je, dokler je še dan! Kedar pride noč, zastonj je bote iskali.

Le čednosti cvetličice

Naj lepšajo vam serčice.

Voda nima vej.

Janezek je imel napako, da je rad po vodi brodil in se pri njej igral. Kedar so šli mati prat, šel je z njimi, če mu tudi niso dovolili. Med tem ko so mati prali, je Janezek vodo gradíl, mline narejal in sím ter tje po vodi brodil. Mati so mu večkrat djali: „Janezek pazi! voda nima vej, kako lahko bi utonil, ker si tako brezskrben in prederzen.“ Toda Janezek se ni veliko zmenil za svarilne besede svoje skerbne matere, mislil si je, da so mati le sitni in mu kratijo njegovo priprosto in nedolžno veselje.

Nekega vročega poletnega dné, ko Janezek ravno kravo iz paše domú prižene, pride k njemu sosedov Lukec in mu pravi: „Pojdiva se kopat, voda bo gotovo gorka, ker solnce tako silno pripéka.“ „„Nesmem““ odgovori žalostno Janezek, „„mati so mi rekli, da moram za njimi na polje iti, kakor hitro priženem kravo domú.““

„No vsaj bova kmalu nazaj,“ prigovarja ga Lukec, „in mati od tega tako ne bodo nič vedeli.“

Janezek se pusti pregovoriti in hitro koraka z Lukcem proti mlinu, kjer se je šumeča reka z belimi penami valila po ozkej strugi čez visoko nastavljeno jéz.

Prišedši na odločeno mesto se slečeta na skali blizo sivomodrega to-muna. Lukec berž skoči v vodo in ker je bil zeló spreten plavavec je kmalu preplaval reko ter veselo zavpije iz une stani: „Janezek poglej me, sem že

čez!“ A Janezek, ne znávši dobro plavati, si ne upa v vodo, zato pa reče Lukcu: „Idi na sredo in pomeri vodó.““ Lukec se berž zopet spustí na sredo tomuna, postavi se po konci in v šali vodo jahaje reče svojemu tovaršu: „Le poglej, do brade mi seže.“ Janezek, ki je bil nekoliko večí od tovarša, verjame Lukcu ter skočí tudi on v vodo, pa — o joj — voda ga zagerne od vseh strani. Čez nekoliko časa se je začela prikazovati zdaj glava, zdaj roka na poveršji dereče reke. Ves prestrašen ne vé Lukec kaj bi počel; naposled se vendar odloči, da gré v vodo Janezku na pomoč. Ali Janezek ga tako silno zgrabi in se ga tako terdo oklene, da ga s seboj vred v globočino vode potegne.

V tem trenutku pride mlinar iz mlina. Ko vidi ta žalostni prizor, berž skočí v čoln in hiti utopljenecema na pomoč. Srečno ju potegne zopet na suho in pokliče hlapca, da sta ju tako obrnila, da sta vodo lahko iz sebe vergla ter ju potem v mlin odnesla.

Lukec je bil kmalu po konci, le omahoval je še, kakor bolnik po dolgotrajnej bolezni. Nad Janezkom pa so mlinarjevi pričeli oživljevánje. Hlapca ga dergneta po vsem životu s pogretimi cunjami, kakor tudi z ostrimi kertačami po podplatih, in mu pišeta zrak skozi nosnice. Po takem ravnanji se jima vendar posreči, da se Janezek začne polagoma zopet gibati.

Ker je bil mlinar bogat, dober in usmiljen človek, Janezek pa je imel revne starše, pošlje mlinar tudi po zdravnika. Srečnega se je štel, ko je videl, da je rešil obá dečka.

Janezek je zopet ozdravel, ali vselej, kedarkoli se je spomnil na ta dogodek, spreletela ga je velika groza. Mati so mu pa rekli: „Ali ti nisem večkrat djala, da voda nima vej; prepričal si se zdaj zadosti o resnici mojih svarilnih besed. Zahvali se ljubemu Bogu, da ti je po mlinarji poslal svojega angelja varuha, ki te je rešil žalostne smerti.“

—f—.

Božja mavrica.

Po velikej nevihti se je na nebu prikazala prekrasna božja mavrica. Janezek je ravno skoz okno gledal in berž veselo zavpije: „Tako lepih barv še nikoli nisem videl! Kako čudno se tam pri starej verbi iz visočine spuščajo na zemljo! Gotovo se vsi listeki na drevesu svetijo od prelepih barv. Hitro grém tje, da si jih veliko nabere in svoje školjke ž njimi napolnim.“

Pri teh besedah skočí in dirja k staremu drevesu. Ali kako se zavzame, ko nič družega ne vidi nego le déž. Ves moker se verne domú in pripoveduje svojemu očetu celo dogodbo.

Oče se nasmejejo in reko: „Te barve ljubi moj, se ne morejo spraviti v nikakoršne školjke; nam se le dozdeva, da so deževne kapljice pobarvane, a to stori solnce, katero je obséva. Tako je, ljubček moj, tudi s slavo tega svetá; zdí se nam, da je nekaj, pa je le prazna senca.

Svitloba na—te ne goljfa,

Ki prave radosti ne dá.

(Po K. Šmidu.)